

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 3. Mirabilia legis nouæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

in corruptibilis & qui illud, ut oportet, gustauerit, à corruptione liber erit, Illud erat umbra, hæc est ipsa veritas. quod si umbra aded in admirationem rapit: quanto magis rapiet ipsa veritas, cuius illa erat umbra?

§. 3. *Mirabilia legis Noæ.*

SE d omiffis Testamenti Veteris umbris, veniamus ad stupenda, quæ sunt in lege noua. quorum initium (ut idem S. Ambrosius expedit) fuit cum quadam mutatione, supra omnia, quæ in ipsa natura esse confluuerunt prodigiosissima. Nam hoc ipsum Seruatoris nostri corpus, quod est in hoc Sacramento, fuit in vtero Virginis sacratissimæ efformatum non vllius viri opera, sed virtute Spiritus S. per quam etiam in Sanctissimo hoc Sacrameto constituitur. Virgo non incredula, sed cum humilitate & prudentia Angelum interrogauit: a quomodo fiet istud. quod scilicet conceptura & paritura sim filium, quoniam virum non cognoscam: & respondit ei Angelus: Spiritus S. superueniet in te, & virtus altissimi obrumbrabit tibi. Eum in modum ait S. Ioannes Damascenus: si me interoges, quomodo panis mutetur in corpus Christi, & vinum cum aqua in eius sanguinem? respõdebo tibi: Spiritus S. obumbrat, & hæc omnia facit, supra id quod dicere, possumus aut intelligere. Si b verbo Domini caeli firmati sunt, & Spiritu oris eius omnis virtus eorum. Et ipsum Diuinum verbum volens fieri homo, accepit sibi ex purissimo ipsius virginis sanguine corpus, absque vllius viri opera: cur non poterit panẽ & vinũ in suũ corpus & sanguinẽ cõuertere? Et quẽadmodum panis, quẽ tu comedis, vinumq; q; bibis, vi naturali in corpus & sanguinẽ tuum conuertuntur, nec aliud corpus sit de nouo, extra illud, q; prius habebas. Ita panis & vinũ virtute Spiritus S. in ipsa cõsecratione cõuertuntur supernaturaliter in ipsũ corpus & sanguinẽ, q; habet ipse Saluator: quamuis modo diuerso. De quo modo si quæras quomodo sit, esse possit, ut vnũ idemq; corpus sit in celo & in terra, & vasis eius partibus; totumq; integrũ in hostia aded parua, & in qualibet eius parte? ad id etiã respondebo. Spiritũ S. hic etiã adumbrare, suãq; omnipotentiã ostẽdere: eius. n. verbo viuũ est efficax, summeq; potens. sed, ut idẽ S. Ioan. Damasc. ait, modus est inscrutabilis. Satis itaq; tibi sit nosse: q; ibi est, nõ esse purã carnẽ, sed vnitam cum verbi æterni, & Omnipotentis Diuinitate, sicut accensus carbo est cũ igne cõiunctus. Quod si ignis aded est efficax, ut naturã aliam in suã possit transformare: quid mirum quod ignis Diuinitatis cũ corpore Saluatoris vnitus, panis substantiã in ipsius corporis substantiã transmutet? nõ tamẽ mutatis externis accidẽtib; sed sub eis, pro vt libuerit, se ipsũ collocando. Nã Diuinus hic ignis vrit q; vult, intacto relicto, q; nõ vult. quẽadmodũ ignis ita se cũ rubo cõiunxit, ut e rubus quidem arderet, nõ tamẽ cõbureretur. Ita Diuinus hic ignis, cũ panis accidẽtib; ita cõiungitur, ut licet substantiã cõsumat, cui illa adhærebãt: illa tamẽ nõ pereãt,

sed

Incarnatio.

a Luc 1. 34.
Lib. 4. fidei
Orthodoxæ
c. 14.

b Psal. 32. 6.

Ignis diuinus.

c Exod. 3. 3.

sed seruatur. Hinc fit, vt fides mysterij Incarnationis fidē confirmet Eucharistia: incōparabiliter. n. maior est distantia inter Deū infinitū & hominem finitū, quā sit inter panē & carnē, cum vtraq; res sit creata. Si igitur Deus primā illam coniūctionē sua omnipotentia perfecit; & infinitus cū esset, non est dedignatus hominis naturā sibi cōiungere, propriā eius personalitatem creatā impediendo, diuina verò personalitate eius locū subeundo; vt ita vnus esset Deus & homo: nō est magnū quid, quod hic Deus & homo cōiungere se voluerit, cum accidentibus panis, remouens inde substantiā, quae ibi erat, & in eius locū pretiosissimā suā carnē supponens, vt optimo, quo posset, modo vnum quid fieret cum omnibus hominibus. Nam (vt S. Thomas perpendit) nō decebat Dei Maiestatem, personaliter se vnire cum singulis, quemadmodū cum humanitate Christi sese vniuit: nec eius charitas continere se potuit, vt solus vnus homo, tanto illo bono frueretur, nisi etiam ad ceteros aliquo modo deriuaretur. Ad hoc igitur celestem hanc viam & cōsiliū inuenit, vt DEVS & homo sub forma cibi se collocaret: quod ad singulos illi pateret aditus: & per hoc Sacramentū singulis se cōiungeret, per quā coniūctionem, celestem gratiae & charitatis suae vnionem illis communicaret. Multi (ait S. Chrysof.) modō dicunt, vellem formam & speciem eius, vellem vestimēta ipsa, vellem calceamenta videre. sed attende, quod ipsum vides, ipsum tangis, ipsum comedis. Vestimenta eius desideras videre? ipse verò se ipsum tibi tradit, non vt videas solū: verū etiam, vt tangas, vt in te habeas. Hic. n. Dominus vniciq; se vult in hoc Sacramento coniungere: nec filios, quos genuit in cruce, nutrici alteri tradit nutriendos: sed ipse propria sua carne eos nutrit. vt intelligas, hanc carnem, quam à te accepit tibi tradere, vt ea nutriaris. Quis pastor vnquam membris suis oves suas nutrit; multae matres, post partum alijs nutricibus infantes dederunt: vt sui pectoris lacte eos nutrent. quod ipse facere noluit: sed proprio corpore nos alit & sibi coniungit, atque conglutinat. Tanta igitur charitate atq; honore affecti, non torpeamus. Nō videtis quanta infantes animi alacritate mamillas arripiunt: qua pressione papillis infigunt labia? Non igitur minore cupiditate nos quoq; ad hanc mensam, & ad huius calicis spirituale accedamus papillam. imò verò maiori desiderio, quasi lactentes pueri gratiam spiritus sugamus. Vnus sit nobis dolor, vna mœstitia. si hoc alimento spiritali priuemur. Hæc in summa S. Chrysofotomus, qui os aureum appellari promeruit: eò quod diuino huic pectori illud coniunxit: ex quo eloquentiam hausit ad laudes eius, & magnalia prædicanda.

ALTIVS tamen adhuc de eisdē magnalib⁹ sentiebat supremi huius Regis sponsa, cū diceret d *Osculetur me osculo oris sui: quia meliora sunt vbera tua vino, fragrantia unguentis optimis.* Quamuis enim his verbis sponsa præcipue petat

Diuini

Opusc. 58. c. 5

Amor sapiens.

Hom. 60. ad popul. c. 83. in Matth.

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

“

Diuini verbi Incarnationem, quæ humanæ naturæ sese cōiunxit, æternæ quoque Patris reconciliauit; & amoris doctrinam, quæ præstantior est, quàm timoris, gratiasque ac dona, quæ illum comitantur, in mundum inuexit: Sed simul petit etiam Scratissimum Eucharistiæ mysterium, quæ Diuini verbum incarnatum ori nostro coniungitur, per quod intrat ad interiora nostra: duoque vbera per vtramque speciem Sacramentalem (in quibus corpus eius, & sanguis continetur) ita nobis porrigit, vt eius gratiæ, charitatis, amabilis doctrinæ, & reliquarum gratiarum, ac donorum, quibus plena sunt, lac sugere valeamus. Et quamuis non semper nobis detur ad hæc vbera accedere, vt communicemus, eiusque lac sugamus: semper tamen licet odore, ex eis afflante, interiorius confortari. Nam vbicumque illa sint, talem diuinitatis odorem spirant, vt sola præsentia sua aspicientes confortet, ac corroboret. Id enim insinuauit Saluator noster, cum dixit: *vbicumque fuerit corpus, illuc congregabimur & aquila.* Nam, vt S. Hieronymus ait quemadmodum aquila valde procul percipiunt odorem cadaueris, quo accepto, ad illud se conferunt, vt carnibus eius alantur: Ita animæ, quæ instar sunt aquilarum, odorem sentientes corporis Seruatoris N. in cruce pro nobis morientis: quod in hoc Diuino Sacramento tanquam mortuum nobis proponitur: ad illud perniciosissime volant, cum ingenti desiderio, vitam & nutritionem suam ex pretiosissima illa carne & sanguine sumendi,

§ 4 Triplex Sacra Eucharistiæ Finis.

TRES potissimum fines licet ex his conijcere, ob quos voluerit Christus D. N. nobiscum in sanctissimo hoc Sacramento permanere. *Primus* est, vt spirituale esset animarum nostrarum nutrimentum, lac nobis vberum suorum offerendo, cum ipsum Sacramentum suscipitur. *Secundus* est vt esset sacrificium suauissimum, & immensa suauitatis oblatio in suæ passionis mortisque memoriam: quemadmodum in ipsa MISSA offertur, quæ genus quoddam est vocationis & inuitationis ad sacram Communionem: Nam odor confortans donorum & auxiliorum cælestium, quæ Deus piè assistentibus huic sacrificio largitur, eos disponit ad sacram Communionem, vt eiusdem Sacramenti participes fiant. Quamuis autem ad vtrumque hunc finem consequendum satis fuisset Christum D. N. ad breue tantum tempus, dum scilicet consecratio, Sacrificium, & S. Communio peraguntur, nobiscum manere: at hoc non satis illi fuit, ad infinitam suam charitatem, & amorem erga nos ostendendum: sed voluit diutius, & quasi habitator in ipsis templis habitare, quamdiu Sacramentales species perdurarent: vt ad eius præsentiam pro remedio nostrorum malorum, & laborum consolatione accederemus; & corda nostra, orationesque in eius conspectu effunderemus; Et hic *Tertius* est finis institutionis huius Sacramenti. *Quam-*

uis

Os & vbera
a SS. Sa-
cramenti.

c. Mat. 24.
28.
Communio
spiritualis.

1.
Cibus ani-
ma.

2.
Sacrificium.

3.
Præsentia.